

УДК 821.161.2 – 311. Загребельний

Н.П. Нестеренко

**ВИЗНАЧАЛЬНІ МОДЕЛІ ХРОНОТОПІВ
У ФОРМУВАННІ ОБРАЗУ БОГДАНА ХМЕЛЬНИЦЬКОГО
В ІСТОРИЧНОМУ РОМАНІ П. ЗАГРЕБЕЛЬНОГО
«Я, БОГДАН (СПОВІДЬ У СЛАВІ)»**

Поняття хронотопу, яке увів до наукового обігу М. Бахтін, розуміючи під ним «злиття просторових і часових прикмет в осмисленому й конкретному цілому» [1, с. 9] (переклад з російської наш. – Н.Н.), «важливе вираження в ньому нерозривності простору й часу (час як четвертий вимір простору)» [1, с. 9], інтерпретуючи його як жанро-, образо-, системоструктуровальну формально-змістову категорію тексту, без перебільшення можна вважати одним із найбільш уживаних у літературознавчій практиці останніх десятиліть. Частотність його вживання з різною дослідницькою метою й у різних контекстах спричинила до того, що досить часто воно втрачає чіткі смислові контури, свою визначеність, а в результаті – й евристично-пояснювальну силу.

З огляду на це в статті на підставі врахування наявних на сьогодні напрацювань «зміст поняття хронотопу дещо звужено, порівняно із його широким (бахтінівським) тлумаченням, відповідно до чого хронотоп інтерпретується як єдність часових і просторових характеристик значущих змістових точок тексту, завдяки яким забезпечується структурування моделі світу, створеної автором» [4, с. 8]. Іншими словами під хронотопом пропонується розуміти часопросторові характеристики подієвого (сюжетного) ряду художнього тексту, що уможливило виділення часопросторових виявів у тексті за єдиним принципом – залежно від сутності події, змодельованої в текстовій площині.

Виявлення типових моделей хронотопів у межах певної системи творів автора є необхідним завданням, оскільки його розв'язання, з одного боку, здатне забезпечити здобуття тих даних, які сприятимуть глибшому розумінню специфіки авторського конструювання художньої реальності як суб'єктивно-ціннісного способу відбиття

пізнаної, осмисленої й пережитої об'єктивної дійсності, а з другого, – запропонувати таку структуровану інформацію, яка уможливить зіставне вивчення специфіки хронотопічних вимірів творів у межах усїєї сукупності текстів одного автора на різних етапах його творчості, а також порівняльне дослідження цієї специфіки, виявленої в різних авторів.

Актуальність дослідження зумовлене відсутністю цілісного літературознавчого аналізу історичного роману П. Загребельного «Я, Богдан (Сповідь у славі)», який був би зосереджений на виявленні в тексті низки моделей хронотопів, що в різних варіантах своєї репрезентації сприяли розкриттю концептів величі й трагедії Хмельницького-людини й Хмельницького – політичного діяча.

Метою студії є визначити притаманні історичному романові П. Загребельного «Я, Богдан (Сповідь у славі)» домінантні хронотопи як ідеостилістичні засоби творення системно-структурної, жанрової й ідейної специфіки текстів митця. Досягнення мети передбачає розв'язання таких завдань: схарактеризувати роман П. Загребельного «Я, Богдан (Сповідь у славі)» з погляду реалізації в ньому типових для історичної романістики письменника моделей хронотопів, з'ясувати роль типових хронотопів у формуванні образу Богдана Хмельницького.

Неоднозначну оцінку критики отримав історичний роман П. Загребельного «Я, Богдан (Сповідь у славі)» (1983). Закономірну появу у творчому доробку письменника роману про Богдана Хмельницького відзначив Р. Іваничук: «П. Загребельний від першого свого історичного роману «Диво» через «Первоміст», «Смерть у Києві», «Свпраксію» та «Роксолану», напевне з почуттям великої відповідальності (адже треба було сказати нове слово в освоєній темі й з не меншою підготовкою, бо ж Ярослав Мудрий і Роксолана теж показані в нових історичних ракурсах) йшов до Хмельницького, щоб розкрити перед читачем і осмислити не так його баталії, як особистість геніального полководця, який уособив весь народ» [3, с. 113].

Високо поцінуюючи творчість П. Загребельного, Р. Федорів указує на популярність роману «Я, Богдан», у якому «Хмельницький

постає не традиційним амбітним козацьким ватажком, а справжнім будівничим української козацької держави» [5, с. 112].

Акцентуючи увагу на композиційній побудові роману, В. Чумак наголошує на таких особливостях: «Монологічна форма «сповіді» допомогла прозаїку глибше розкрити психологічну й філософську сутність образу Хмельницького, «пропустити» історію народу крізь особистість героя, по-новому висвітлити діалектичні зв'язки історія – видатний її діяч» [6, с. 94].

У романі «Я, Богдан (Сповідь у славі)» письменник висунув гіпотезу про те, що Богдан Хмельницький створив українську націю. П. Загребельний обстоює думку, що саме при цьому гетьмані народився український народ, тому образ гетьмана визначають хронотопи боротьби, перемоги, поразки. Шлях до звільнення від чужоземного гніту був нелегким і складався із перемог і поразок: «Вітер свободи прошумів над моїм народом, може, вперше під Жовтими Водами, а тут, на раді в Переяславі, став мій народ собою, став нацією, історією» [2, с. 638].

Хронотоп боротьби в романі виходить як на рівень вічного протистояння добра зі злом, («довкола тривала боротьба добра і зла, Бога і диявола, між мирською суєтою і вічністю» [2, с. 102]), так і конкретизований через боротьбу за незалежність України («Мій народ творив себе і на полях битовних, і в замилюванні свободою, та й у свідомому прагненні уникнути упокорень, поразок, шибениць і даремного страждання» [2, с. 630]), й особисте щастя Богдана («Але я мав жити! Не миритися з жорстокою долею ні лицем, ні поведінкою. Боротись, змагатися!» [2, с. 142]).

Уперше герой «прославився морем, куди втік від неправди» [2, с. 27]. Топос моря пов'язаний не тільки з хронотопом перемоги, а й неволі (поразки). Після поразки у битві під Цецорою Богдан на два роки потрапив до турецької неволі: «Платив данину пеклу, ще й не заборгувавши, опинившись за чужі борги за чужим морем і в чужій чужині» [2, с. 55]. Проте у звияжних морських походах із вірними побратимами проти турків Богдану відкрилося (хронотоп прозріння), що справжню силу має людський дух і розум: «Поки молодий,

махав шаблею, дряпав пером, тепер мав прислужитися товариству досвідченістю, порадою, мудрістю, що для умів простих межувала мало не з тайнознавством» [2, с. 27].

Плекання розуму, здобуття знань стали одними з найважливіших завдань життя героя. Хронотоп самостворення характеризує становлення особистості майбутнього гетьмана на всіх етапах життя. На формування особистості Богдана мало вплив навчання в єзуїтів: «Отець мій Михайло, відаючи гаразд, що мудрістю засіваєш більше, ніж зерном, віддав мене ще малим до отців-єзуїтів, де можна було зачепити найбільше знань, і я вже в колегіумі Львівським виказав розум, за який до кінця свого життя не переставав мене поважати найперший навчитель мій отець Мокрський, вже й тоді коли ми стали ворогами» [2, с. 44-45]. Навіть вороги, зокрема гетьман Конецпольський, визнавали виїнятковість розумових здібностей писаря Б. Хмельницького: «.. ніколи не було між козаками людини таких здібностей і розуму» [2, с. 45]. Ніхто з тогочасних польських можновладців не знав, що виросте з розуму простого сотника, чим обернеться сила козацького духу для Речі Посполитої.

Протилежним хронотопу перемоги є хронотоп поразки: у романі він потрактований як час ганьби й принижень для українського народу й «золотим спокоєм» для шляхти після поразки під Кумейками й підписанням боровицької емісії: «Коли для панства після приборкання й погноблення козацтва влітку й узимку 1638-го настав золотий спокій і солодкий спочинок, що мав тривати ціле десятиліття, то для нас починався час ганьби й принижень» [2, с. 35].

Долю українського народу й Богдана супроводжує хронотоп вічної втечі: «Бо й увесь світ став бездомним і безпритульним. Люди зірвалися з місць і покотилися по землі, мов перекотиполо, вічний похід, вічна втеча, блуканина, й тулянина ...» [2, с. 64]. Час роману змальований як жорстокий, у якому не було життя ні селянину, ні сотнику. Окреслюючи втечу Богдана в контексті долі українського народу, письменник мотивує її безпритульністю долі нації, оскільки «народу для панства такого немає, а є тільки козаки, земля поділена на воєводства: Київське, Чернігівське, Брацлавське, Волинське, Руське, ...» [2, с. 83].

Хронотоп прозирання в майбутнє (віщування) зумовлений формою сповіді персонажа з позиції авторського сьогодення: «Чи ліпше мені не відмовлятися від спокус і обіцянь облесливого посла? Адже я зготовлявся до чогось, чогось ждав, сидючи тепляче коло підніжжя трону...» [2, с. 94].

Хронотоп дороги структурує композицію роману. Життєвий шлях Богдана Хмельницького переплітається з дорогою становлення української нації. Герой раз за разом перемирює простори України розмірковуючи над її долею: «Знову стелилися переді мною безкінечні дороги, тільки кінь під тобою, та бандура в саквах, та дві книжки улюблені, ... – і вітри супротивні ... [2, с. 120]. Дорога – це не тільки пряма, що з'єднує точки між населеними пунктами, а й важливі значимі події (точки) в житті: «Перемирював її (дорогу – Н.Н.) малим хлопцем, юнаком, зрілим мужем і в старості, з надіями, в молодечтві, з любов'ю, в смутку, в розпачі і відчаї, у злій рішучості, а тепер – у славі» [2, с. 281].

Хронотоп втрати головного героя в романі став каталізатором для хронотопу помсти. Після нападу на хутір Суботів сусіди-шляхтича Чаплинського постали тільки чорні згарища від дому Богдана, з родини залишилися тільки сини: «Примари заупустіння роїлися довкола мене, дух попраної справедливості безсило припадав до землі, а напруга нахабно розпускала зловісні свої крила» [2, с. 144].

Перші метаморфози (хронотоп переходу) сотника на шляху до гетьманства відбуваються після «чаші гіркої цикути», що її довелося випити герою: «Я виїздив з Чигирина простим сотником, а вже вилітали з моїх очей орли і линули в дні минулі і в дні прийдешні, у дні великих битв і великої крові, і в їхньому клекоті чув я свободу, велич і вічність» [2, с. 168]. Високосний 1648 рік віщував Богдану удачу в його починаннях: «отож сміливо розпочав велику справу без побоювань, з великими надіями, хоч і починалося все з горя та біди, з великого гноблення й неправди» [2, с. 168].

Інваріантом моделі хронотопу перемоги гетьмана можна вважати хронотоп сходження до слави. Точкою відліку сходження до слави та початком звияжного походу за волю став острів посеред Дніпра

(топос острова): «Я вибрав собі острів посеред Дніпра, в протоках і затоках, в поплутаності й непрохідні Великого Лугу, за милою від Січі, і став збирати ще більших відчайдухів, ніж збиралися вони на самій Січі, замисливши вирватися в море, піти в море й самому бодай один раз, щоб прогриміло воно нашою славою і нашою силою, од якої здригнулося б усе близьке й далеке» [2, с. 104].

У романі висока частотність використання П. Загребельним хронотопу віщування для актуалізації основного мотиву твору – месійності Богдана Хмельницького. Опонуючи романтичній інтерпретації українського гетьмана Т. Шевченком, письменник виявляє близькість до інтелектуальної традиції І. Франка. Невипадково образ Богдана багато разів асоціюється з Мойсеєм: «... бо ж звано мене за життя Мойсеєм, що порятував свій народ від неволі ...» [2, с. 9]. Цінність розуму й знання для персонажа зіставляється автором із значенням Тори, Закону Моїсея (Старий Завіт) для іудеїв: «Зі мною завжди буде моє знання, а це вище за всі клейноди світу. Складу з того знання п'ятикнижжя свого життя, як Моєсей» [2, с. 9]. Так, хронотоп віщування оприявнений у сцені під час зустрічі козацького посольства з татарами. Великий хан Іслам-Гірей на кавовій гушці відчитав знаки величного майбутнього Богдана: «У тебе теж великі путі, але так само обмежені, як і велич. Ходитимеш сушею, водою великою і водою малими, але щоразу доведеться тобі долати перешкоди, і ще й не знати, чи ти їх здолаєш» [2, с. 205].

Хронотопом переходу позначена подія проголошення Богдана Хмельницького, гетьманом Війська Запорізького: «Так починалась моя безмежна влада над усіма цими людьми, над землею і водами над усією Україною» [3, с. 208]. Герой починає сходження до перемоги, і відтак до слави у віках, відчуваючи в собі «сили неміряні і дух безмежний. ... невідгадність мислі, непередбачуваність, несподіваність ...» [2, с. 215].

Перша ж битва під Жовтими Водами не була легкою для Богдана, бо був ще гетьманом без перемог: тимчасовість тяжіла над героєм. Цей бій став випробуванням (хронотоп випробування) для Богдана Хмельницького: маючи у руках необмежену, жорстоку владу, він

повинен був залишитися людиною. Битва під Жовтими Водами стала випробуванням не тільки для новопроголошеного гетьмана, а й для українського народу. Як стверджує устами героя автор: «То не Хмельницький бився під Жовтими Водами, а сама Доля вкраїнського народу» [2, с. 233]. Хронотоп помсти за хутір Суботів відійшов на задній план, бо «в один день і в одну ніч народився народ і його муж державний, а державний муж не повинен перейматися надмірно власними думками – за нього думає саме життя» [2, с. 233]. Хронотоп перемоги козацького війська взаємопов'язаний із хронотопом поразки й ганьби польської шляхти: «Серед страшних глузів, свистів, лайок і знущань козацьких виповзала шляхта з свого табору в похід ганьби й приниження» [2, с. 245]. Та випробування на цьому для героя не закінчуються: «Ще не відав я тоді до кінця, що той, хто дотикнеться чужої ганьби, неминуче оганьбиться й сам, бо й чобіт чистими не збережеш, простуючи через багна» [2, с. 246]. Прозріння прийшло дуже швидко: Тугай-бей із козаками Нечая погналися за рештками беззбройного війська шляхти, відпущених по гетьманському слову. Так пізнав Богдан і безсилля влади: поразка й ганьба впала на його голову. Хронотоп поразки в тексті роману «Я, Богдан (Сповідь у славі)» має інваріант хронотопу ганьби.

Таким чином, хронотопи перемоги й поразки супроводжують гетьманську сповідь у славі: «Так з того дня й повівся жорстокий лік моїх перемог і поразок, моєї слави й неслави, та навіть з власних поразок і невдач підносився я вище й вище, мало не до самого неба, затьмарював світло денне» [2, с. 251].

Хронотоп віднаходження є визначальним для розуміння значення, повернених Богданом надій народу, з якими мала прийти віра в майбутнє України: «... відродив надію, а з нею мала прийти й віра в майбуття, без якої народу не існує» [2, с. 302]. Надія сколихнула українців, які перетворилися на некеровану стихію, розпочавши визвольну війну по всій Україні: «Повстати можуть змовники, розпочати визвольну війну здатен тільки народ» [2, с. 233].

У агіографічній сповіді героя в славі письменник зображує не лише видатні учинки й чесноти Богдана-гетьмана, а його сумніви,

боління, гризоти Богдана-чоловіка. Під час роздумів (хронотоп саморефлексій) про те, що ж рухає світом, герой визнає: це любов, але люди й він часто соромляться визнати її: «Так і я, гетьман Богом даний, в славі своїй і величі не смів промовити цього слова, соромився його, ховав навіть од самого себе, бо хтось вигадав, ніби не пасує воно до величі, не входить у ранг державного мовлення, загрожує здрибнінням і знікчемнінням» [2, с. 316]. Так герой розуміє, що не можна вже вийти з тієї величі, «опинитися в тій природності, що нею живуть і вдовольняються жінки й діти» [2, с. 319].

Хронотопи вивіщення й падіння духу визначають час проведення Богданом з Мотроною на хуторі Суботіві. Боротьба між пристрастю до жінки й жертовністю для держави триває в душі героя. Закоханий чоловік бореться з гетьманом у дискусіях із Самійлом із Орка. Повертаючись на початок оповіді з точки майбутнього, герой розуміє, що його найбільше тривожить будучина України.

Хронотоп боротьби з собою переконав гетьмана в перевазі тіла над духом, хоча герой і вигострював свій розум, живився від енергії, загорався від духу, а єзуїти витончували його свого часу, все ж: що є дух без тіла? Людина – це передусім тіло для життя, а душа залишається для Бога і диявола, за яку вони б'ються тисячу років і ніхто не може перемогти, як і людина не може подолати ні дух, ні тіло. Життя Богдана Хмельницького проходить у пошуках близької людини й включенні її в особистий простір. Герой мав розполовинитись на тіло для Мотрони, на дух для народу.

Сповідь у славі Богдана Хмельницького – це не тільки розповідь про звитяжні перемоги, а й спроба реконструювати історичну постать із усіма її суперечностями й болями простої людини. Так, зневіра й розгубленість під Замостям, що запанувала в гетьманській душі після звитяжних перемог, показує усю складність образу видатної особистості у вирі історії.

Історіософська концепція П. Загребельного адекватного пізнання історії, відповідно до «новоісторичної» версії, – «вслухання в історію», [4, с. 7] втілилася в спробі Богдана дослухатися до голосу буття, над яким вічна зміна часів і непорушної вічності, який складається

з суми голосів: «Я прислухаюся до всіх слів людських до всіх думок світу про мене – тільки тоді я безкінечний, вічно живий, незавершений і вільний, і в цьому чудо і одкровення» [2, с. 432].

П. Загребельний, виходячи з реалістичної історії, створив психологічний роман влади, у якому представив власну інтепретацію по-статі Богдана Хмельницького як виразника й засновника української нації на шляхах визвольної війни за свободу.

Визначальними моделями хронотопів, що структурують образ Богдана стали: боротьби перемоги, поразки, втрати, віднаходження, вішування, прозріння, прозирання, рішення, помсти, зради, втечі, самотворення, саморефлексії, випробування, дороги, переходу, зміни. Указані моделі хронотопів об'єднані спільним житійним мотивом, який координує їх і узгоджує задля створення образу величної по-статі гетьмана як вільної творчо спроможної індивідуальності. Осо-блива роль у межах роману належить моделі хронотопу вішування. Відповідна модель у різних варіантах доволі часті актуалізується, що, очевидно, спричинено авторською настановою на утвердження основного концепту твору – месійності Богдана Хмельницького.

Література

1. Бахтин М. Эпос и роман / М. Бахтин – СПб.: Азбука, 2000. – 304 с.
2. Загребельний П. Я, Богдан (Сповідь у славі) / П. Загребельний. – Х.: Фо-ліо, 2001. – 654 с.
3. Іваничук Р. Минувщину згадують, дбаючи про майбутнє. Роздуми над романом П. Загребельного «Я, Богдан» / Р. Іваничук // Жовтень. – 1984. – № 1. – С. 112-117.
4. Нестеренко Н. Моделі хронотопу в історичних романах Павла Загребельного 1980-90-х років: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. філол. наук: спец. 10.01.01. «Українська література» / Н. Нестеренко – Х., 2015. – 20 с.
5. Федорів Р. Історична романістика та національна свідомість / Р. Федорів // Дзвін. – 1996. – № 10-12. – С. 109-113.
6. Чумак В. Людина в історії, історія – в людині (образ Хмельницького в романі П. Загребельного «Я, Богдан») / В. Чумак // Українське літературознавство. – Львів. – 1989. – Вип. 53. – С. 93-100.

Анотація

Н.П. Нестеренко. Визначальні хронотопи у формуванні образу Богдана Хмельницького в історичному романі П. Загребельного «Я, Богдан (Сповідь у славі)»

Стаття присвячена виокремленню типових моделей хронотопів, наявних у системі історичних романів П. Загребельного, їх систематизації та з'ясуванню специфіки їх репрезентації в межах твору «Я, Богдан (Сповідь у славі)».

Актуальність. Відсутність цілісного літературознавчого аналізу історичного роману П. Загребельного 1980-х рр. ХХ ст. «Я, Богдан (Сповідь у славі)», який був би зосереджений на виявленні в тексті низки моделей хронотопів, що в різних варіантах своєї репрезентації сприяли розкриттю концептів величі й трагедії Хмельницького-людини й Хмельницького – політичного діяча.

Мета дослідження – визначити притаманні історичному романові П. Загребельного «Я, Богдан (Сповідь у славі)» домінантні хронотопи як ідеостилістичні засоби творення системно-структурної, жанрової й ідейної специфіки текстів митця.

Завдання: схарактеризувати роман П. Загребельного «Я, Богдан (Сповідь у славі)» з погляду реалізації в ньому типових для історичної романістики письменника моделей хронотопів, з'ясувати роль типових хронотопів у формуванні образу Богдана Хмельницького.

Висновки. Визначальними моделями хронотопів, що структурують образ Богдана стали: боротьби перемоги, поразки, втрати, віднаходження, віщування, прозріння, прозирання, рішення, помсти, зради, втечі, самостворення, саморефлексії, випробування, дороги, переходу, зміни. Указані моделі хронотопів об'єднані спільним життйним мотивом

Ключові слова: історичний роман, хронотоп, моделі хронотопу, топос.

Аннотация

Н.П. Нестеренко. Выдающиеся хронотопы в формировании образа Богдана Хмельницкого в историческом романе П. Загребельного «Я, Богдан (Исповедь в славе)»

Статья посвящена выделению типичных моделей хронотопов, представленных в системе исторических романов П. Загребельного; их систематизации, анализу специфики хронотопов в романе «Я, Богдан (Исповедь в славе)».

Актуальность. Отсутствие целостного литературоведческого анализа исторического романа П. Загребельного 1980-х гг. XX ст. «Я, Богдан (Исповедь в славе)», который был бы сосредоточен на выделении типологических моделей хронотопических измерений, что в разных вариантах своей репрезентации способствует раскрытию концептов величия и трагедии Хмельницкого человека и Хмельницкого политического деятеля.

Цель исследования – выделить характерные историческому роману П. Загребельного «Я, Богдан (Исповедь в славе)» доминантные модели хронотопов как идеостилистические средства создания системно-структурной, жанровой и идейной специфики текстов писателя.

Задания: охарактеризовать роман «Я, Богдан (Исповедь в славе)» с точки зрения реализации в нем типичных для исторической романистики П. Загребельного моделей хронотопа, определить роль типичных хронотопов в формировании образа Богдана Хмельницкого.

Выводы. Доминантные хронотопы, которые используются при характеристике образа Богдана Хмельницкого: хронотопы борьбы, победы, поражения, потери, нахождения, предчувствия, всматривания, прозрения, решения, мщениия, предательства, побега, самотворения, испытания, дороги, перехода.

Ключевые слова: исторический роман, хронотоп, модели хронотопа, топос.

Summary

N.P. Nesterenko. Dominant Chronotopes in the formation of the image of Bohdan Khmelnytsky in Historical Novel «I, am Bohdan (Confession in glory)» by P. Zagrebelniy

The article is devoted to highlighting of the typical models of the chronotopes that are represented in the system of P. Zagrebelniy's historical novels and to the systematization and identification of the specificity of the representation of the chronotopes in the novel «I, am Bohdan (Confession in glory)».

Relevance. The absence of the consistent literary analysis of P. Zagrebelniy's historical novel «I, am Bohdan (Confession in glory)», focused on the identification of typical models of chronotopic dimensions and tracing of their time-space peculiarity on the system level of the comprehension of the text today.

The purpose of the research is to identify the features which characterize P. Zagrebelniy's historical novel «I, am Bohdan (Confession in glory)» and define dominant models of the chronotopes as the idiosyncrastic means of creation of the specific system, structure, genre and message in master's nowadays.

Tasks: to characterise the novel «I, am Bohdan (Confession in glory)» in terms of realization of the models of chronotopes that are typical to P. Zagrebelniy's historical novels.

Conclusions. The chronotopes of fight, victory, defeat, loss, exploring, divination, epiphany, premonition, solution, revenge, betrayal, withdrawing, self-creating, self-reflecting, test, transition (change) are crucial for the description of the image of Bohdan Khmelnytsky. In the text these models combined by the common hagiographical motif.

Key words: historical novel, chronotope, model of chronotope, topos.

Інформація про автора

Нестеренко Наталя Петрівна – ORCID: 0000-0003-1267-2907; кандидат філологічних наук, викладач кафедри українознавства і лінгводидактики Харківського національного педагогічного університету імені Г.С. Сковороди; вул. Блюхера, 2, м. Харків, 61168, Україна